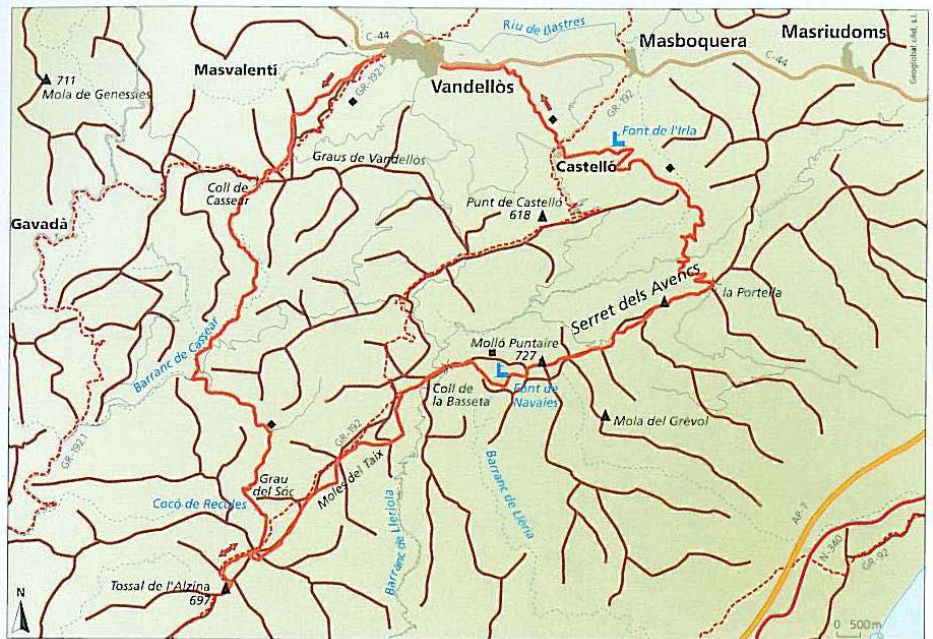

Pont natural, al sot de l'Argelagar, camí del Molló Puntaire.

ric i argelagues. Retornem al llit traspasant un portell i penetrem dins una raconada protegida per una balma, la cova del Colom. Pel mig del barranc superem un curt pas rocallós, el grau del Sóc. En acabat, la senda segueix el barrancó de la dreta i sortim al peu d'un circ majestuós i de serena nuesa. Continuem pel fons de la vasta coma, amb tendència a pujar un xic cap a la dreta fins a trobar l'amagat cocó de Recules, una menuda cova on dins regalima l'aigua. Recte per sobre franquem una faixa rociosa per un pas de cabres i ens plantem dalt de la carena de les moles del Taix, just on creix un pi solitari que fa de bona referència.

Enfront s'enlaira encara la solitària tossa de l'Alzina, on destaca el molló del vèrtex geodèsic. Trobem senyals del GR-192 que ens aproparan al capçal. Els estimballs cara al mar són impressionants. La panoràmica circular és magnífica i abasta totes les muntanyes tarragonines i de l'Ebre. Copsem de cop i volta tota la grandiositat del muntanyam de Vandellòs. S'atalaia el Molló Puntaire enllà de les moles del Taix, vers el NE, cap on ens adrecem.

PER LES MOLES DEL TAIX FINS AL MOLLÓ PUNTAIRE

Retrocedim davallant fins al pi solitari i continuem pels cimats de les moles del Taix seguint les traces desdibuixades del GR-192 cap al NE. Abandonem l'aiguavessant del barranc de la Cova del Colom i transitem pel flanc encarat al mar, que esdevé molt abrupte. El sender s'obre pas aprofitant uns ressalts rocallosos. Passem per la solana de la punta de l'Assistent i fem cap al pla de la Sàuvia, herbassar atapeït en una dolina. Mudem de vessant i circulem un curt tram per la part obaga. En acabat, prosseguim per l'ample carener tot abandonant, en un pal indicador, el GR-192 que se'n va vers el nord cap al collet del Corral de Ca la Torre. Hem de mantenir l'altura per la solana seguint una minúscula traça que serpenteja. Per sota hi puja la pista que prové del barranc de Lleriola. El viarany es troba més fressat pel pas del bestiar quan som

HORARI: 7.30 H

DESNIVELL: +950 m

Vandellòs (270 m)	
Coll de Cassear (545 m)	50'
Barranc del Taix (350 m)	55'
El Taix (400 m)	15'
Tossa de l'Alzina (697 m)	55'
Pla de la Sàuvia (625 m)	55'
Coll de la Basseta (574 m)	25'
Font de Navaies (580 m)	10'
Molló Puntaire (727 m)	20'
La Portella del Xato (670 m)	15'
Serret dels Avençs (722 m)	20'
La Portella (576 m)	35'
La Barrancada (280 m)	35'
Font de l'Irla (300 m)	20'
Castelló (390 m)	15'
Vandellòs (270 m)	25'

altra volta a la carena. En ràpid descens arribem a la cruïlla de pistes del coll de la Basseta, on també hi ha una altra bassa per al servei d'extinció d'incendis.

Creuem el coll de la Basseta i seguim de pla el sender senyalat com a PR que marxa vers la propera font de Navaies, que podem identificar en uns bancals herbats amb una grossa alzina. A dalt el turó hi ha el mas rònc de Navaies, de grans proporcions. A la font de Navaies trobem un bassí d'obra i la caseta que protegeix la surgència d'aigua. Continuem pel PR uns cinc minuts, el qual revolta per endinsar-se en una coma amagada. L'abandonem per seguir el curs planenc de la coma. Passem ran del Bolet, un monòlit aïllat de fesomia peculiar. Muntem per un grauet entre el rocam caòtic que s'escampa per la raconada i molt propers a un pont natural de bella factura. Ens enlairem fins a la cresta del Molló Puntaire, vèrtex geodèsic que no triguem a atènyer. Des del capçal les vistes són esplèndides.

la pista que ressegueix el barranc del Taix. Hem de continuar pel camí que contracorrent circula per la llera pedregosa d'aquest barranc. Retroblem la pista quan som propers a la bassa del servei d'extinció d'incendis. Amunt tot seguit hi ha la font del Taix que neix al llit mateix del barranc. Travessem el curt estret del Taix i trobem un enforç de pistes sota els relleus abruptes de la tossa de l'Alzina i les moles del Taix. L'indret és colpidor, solitari i feréstec.

ASCENSIÓ A LA TOSSA DE L'ALZINA PEL COCÓ DE RECULES

Direcció sud anem per la pista escanyolida que s'endinsa per la capçalera del barranc de la cova del Colom. És un esplèndid amfiteatre muntanyós, cobert d'un matollar eixarreit i protegit per altives roques calcàries. En deu minuts el camí ample queda convertit en minúscul sender que remunta per la nostra esquerra el fons de la barrancada, la creua i s'enfila per l'altre vessant. A partir d'aquí el pas esdevé feixuc, ja que la senda, poc trepitjada, transita entre gar-